lingen, belooningen en straffen door het syndicaat uitgevaardigd, uitgereikt of opgelegd, onderwierp en dat hij met zijn handteekening bekrachtigd had.

„Mijne Heeren. Ik wacht uw antwoord!"

„Ja . . . ." klonk het uit den mond van het college.

„En heeft De Hoop deze overeenkomst nageleefd?"

„Neen!"

„Nu, mijne Heeren van het college, bankier De Hoop wist zich in de onmiddellijke nabijheid van Raja Mullah zonder ons daarvan in kennis te stellen, of direct alle pogingen te doen, om hem aan het syndicaat over te leveren, zooals hij verplicht was. Ik vraag u daarom zijn straf uit te spreken."

Somber klonk het uit ieders mond „De dood" . . . „de dood." De Hoop deed een paar passen achteruit, hief de handen op, en smeekte om genade . . .

Onder de zwarte kappen was elke emotie verborgen, alleen keken hem veertien strenge oogen aan. De president stond op, nam de revolver in de hand, en verliet zijn plaats. De andere leden volgden hem en de beide mannen die hem binnen hadden gebracht, grepen De Hoop en voerden hem mede naar een kelder, waar een brandende vetkaars op een houten tafel stond, bij een paar vel schrijfpapier, een penhouder en een inktkoker.

De Hoop werd de revolver overhandigd met de mededeeling dat hij het vonnis aan zichzelf kon voltrekken.

Nog voor het college zich verwijderd had, vuurde De Hoop de revolver op den voorzitter af, die doodelijk getroffen neerviel, de andere leden van het college trokken hun revolver en vuurden die op De Hoop af, die steeds terug vuurde en nog twee leden verwondde.

Een welgemikt schot deed De Hoop neertuimelen; langzaam kwam een groote roode natte vlek op zijn vest. Ook uit zijn mond vloeide bloed. Half opgericht, op één hand steunend en met de andere hand op zijn borst wrijvend, lag hij op den grond . . . .

Even probeerde hij zich nog geheel op te richten en met al de kracht, waarover hij nog kon beschikken, schold hij voor „moordenaars", „dieven", daarna stortte hij neer en stierf...

Den volgenden morgen werd zijn lijk in het Bois de Boulogne gevonden.

De bladen schreven dat een Hollandsch bankier in het „Bois de Boulogne" zelfmoord had gepleegd.

In den kelder van het landhuis van Raja Mullah, waarvan Bonboirie de eenige bezoeker was geweest, was de goudfabriek.

Negen groote smeltovens stonden op een rij en alle braakten een verzengende hitte uit. Elke oven werd door 'n man bediend, die half gekleed was; het bovenlijf geheel naakt. Ze spraken geen woord en hoorden geen geluid, want ze waren doofstom. Raja Mullah zat op een steenen bank bij de ovens; zijn oogen waren door een bril met zwa te glazen, evenals de oogen der negen doofstomme mannen, beschermd.

Telkens als een man met een gebaar waarschuwde, dat de alliage vloeibaar was, wierp Raja Mullah een atoompje van de geheimzinnige stof in den kroes. Een fel-lichtende vlam sloeg uit den kroes, en de inhoud werd in een gietijzer gegoten, dat onmiddellijk daarna door Saja den Berber werd weggehaald en in een ander vertrek geledigd.

Zoo werd er elken dag tien uur achtereen goud gemaakt, al een maand lang. De voorraadkelder vulde zich met groote baren,en de waarde was tot een fabelachtige som gestegen. Een groot partij had de Russische regeering in het geheim gekocht teneinde in het geval van een eventueelen oorlog over voldoende goud te kunnen beschikken.

Raja Mullah zat onbeweeglijk en tuurde naar de zwoegende en zweetende mannen.

Saja, de groote Berber, kwam ontsteld binnen en riep uit: „Meester, wij zijn ontdekt."

„Ik dacht wel dat het komen zou. Hoe weet jij dat?"

„De wegen, die naar mijn meesters huis leiden, worden door militairen afgezet . . . . En rondom het huis loopen mannen, die probeeren naar binnen te gluren. Zal ik ze dooden?"

„Neen Saja. Waarschuw de smelters dat zij ophouden en laat hen vertrekken". Saja tikte een man op den schouder, die op zijn beurt zijn partner aanstiet en zoo voort tot zij elkaar allen aangestoten hadden. Zij kleedden zich en volgden den neger door een onderaardsche gang naar de Theems, waar een boot hen wachtte om hen naar Londen terug te brengen.

Mullah sloot den smeltkelder en ging naar boven, wierp zijn blauwzijden bournous om en zette zijn tulband met de reigerveer op. Saja keerde terug en vond zijn meester in de kamer met de amethist-kleurige vensters.

„Wat denkt m'n meester te doen?"

„Saja, keer naar je geboorteland terug en leef gelukkig, mij kan je niet meer helpen . . . . Wij maken geen goud meer . . . . . Ik heb het gezien, mijn woning is ontdekt . . . . . Mijn einde nadert snel, maar niemand zal mijn middel te weten komen. Dat zweer ik bij mijn vaders paard. Ik zal de wereld voor mij laten dansen . . . . . Kleed je aan, Saja, neem zooveel goud mee als je kunt en keer naar je land terug . . . . . Neen . . . . . Neen. Keer niet naar jouw land terug, maar ga met al het goud naar Muscat en wacht mij daar. Wij koopen wapens en ammunitie, wij huren krijgers en Raja Mullah zal met zijn trouwen Saja heel het Arabische schiereiland den vervloekten Turk en gehaten Westerling ontnemen. Zóó zal Raja Mullah wraak nemen op den Westerling, die verachtelijk op zijn Oosterschen broeder durft neer te zien . . . .

„Saja, eenmaal heb ik liefgehad, een westersche blonde vrouw, die was als een rijp korenveld in het zonlicht . . . . . Maar ze werd me ontstolen door de ijdelheid en toch bood die ijdelheid haar buit mij weer te koop aan . . . . ."

Raja Mullah stond rechtop, het amethist-kleurig licht maakte zijn figuur nog indrukwekkender. Hij strekte de armen uit en Saja knielde neer.

„Saja, het Oosten is nog ver af en ik ben omringd door sterke vestingen van list en bedrog, maar ik zal ze overwinnen en wij ontmoeten elkaar in Muscat."

Hij liet de armen zakken en kwam uit zijn geëxalteerde houding terug.

„Saja, de tuinbel luidt; er zijn buiten menschen, die mij willen spreken . . . Laat hen binnen . . . . ."

De neger verdween en kwam terug met een verzegelde enveloppe met de mededeeling dat twee heeren op antwoord wachtten. Mullah verbrak de zegels en las een eigenhandig geschreven uitnoodiging van den koning van Engeland voor het tuinfeest, dat op Windsor Castle over veertien dagen gehouden zou worden.

Raja Mullah liet de heeren binnen komen en zeide hen, dat hij de uitnoodiging aannam.

Een der heeren boog en sprak: „Raja Mullah, het heeft onzen koning en keizer van Indië behaagd u tot Emir van Radjapoeloe uit te roepen, wegens uw groote verdiensten op chemisch gebied."

Raja Mullah groette, de twee hovelingen bogen en verlieten achteruitloopend de zaal.

Nauwelijks viel het zware gordijn waardoor zij verdwenen waren dicht, of Raja Mullah lachte luid en riep sarcastisch: „Zelfs de keizer van Indië doet aan den diefstal mee . . . . ."

Onmiddellijk nadat de hovelingen vertrokken waren werd door Raja Mullah en zijn neger begonnen om den goudvoorraad in veiligheid te brengen. De baren werden op kleine wagentjes gestapeld, die door electrische kracht gedreven, door de onderaardsche gang naar de Theems reden. Als de wagentjes gelost waren, keerden ze op andere rails terug. Na twee dagen hard werken was de geheele voorraad verplaatst. Na het vallen van den avond laadden zij de baren goud in de duikboot, die haar kostbare lading aan een door Raja Mullah gecharterd stoomschip afleverde.

Drie volle nachten waren zij er mede bezig geweest en toen in het Oosten de eerste roode strepen van den komenden dag zichtbaar waren, lichtte het groote stoomschip het anker en aanvaardde zijn reis naar Muscat.

Nu begonnen zij in de onderaardsche gang en in den smeltkelder dynamiet-patronen te leggen en brachten elke patroon in verbinding met een electrische geleiding, waarvan de hoofddraad naar de trap liep, die Bonboirie eens afgedaald was. Onder den looper van de onderste trede eindigde de leiding in een knop.

(Wordt vervolgd).

BIJ HAMDORF TE LAREN. (*foto's B. F. Eilers*).

Wie het schoone — het althans verre van leelijke — Gooi bezoekt, zal goed doen ook in het schildersdorp Laren neer te strijken, en wie eenmaal zoo ver is, zal nog beter doen met ook even bij Hamdorf aan te leggen. Want wie in Laren is geweest, en niet bij Hamdorf . . . . die moet weer terug. Want is Laren het merkwaardigste van het Gooi, Hamdorf is het merkwaardigste van Laren. Van buiten zou je het niet zeggen, dát althans niet zeggen. Het is een zeer goed uitziend hôtel en koffiehuis, dáár niet van, maar er zijn meer goed uitziende hôtels en koffiehuizen in de wereld. Maar bij Hamdorf is er iets dat je met een kaarsje in heel Holland zoeken moet, en dan misschien nóg niet vindt. Bij Hamdorf is kort en goed, een Muzentuin. Voor wie het nog niet wisten, diene het volgende. Op het ruime terrein achter het hôtel is een keurige tentoonstelling ingericht van door Larensche schilders gemaakte schilderijen, — mooie en leelijke, hè, dat spreekt; hangt trouwens van het standpunt af, waarop je je stelt; een schilderij, dat jezelf gemaakt hebt, vind je mooi: een dat 'n kennis van je of 'n bloedverwant gemaakt heeft, vind je ook al gauw mooi, maar een, dat door 'n wild-vreemde is vervaardigd, moet al heel wat wezen, wil het je aanstaan. (Tenzij die wild-vreemde dan een genie mocht blijken, wat ze lang niet allemaal zijn). Die Larenscbe schilderijen dan, — mooi en leelijk, — hangen in keurig ingerichte zaaltjes bij elkaar, en trekken nogal wat bezoekers. Maar schilderijen-tentoonstellingen zijn er bij de vleet, daar zit het 'm dus niet. Neen, het buitengewone is de inrichting van de omgeving dezer tentoonstelling, een soort van feestterrein, tot hetwelk de bezoekers der schilderijenzaaltjes ook toegang hebben. Zij kunnen daar uitrusten na de uitteraard toch altijd wat vermoeiende bezigheid van het schilderijen-zien, zij kunnen zich met thee, koffie, limonade, bier, borrel, of welke andere consumptie ook verkwikken, onder de genoeglijke muziek van een strijkje, en desgewenscht ook 'n step, wals of ragtime wagen op den dansvloer, welke in 't midden van den tuin voorhanden is. De inrichting is lang niet onaardig. Reeds de toegang tot den tuin is ál feestelijk wat eraan is. Een zuilenrij met architraaf afgedekt, alles van spierwit marmer-hout en met roode geraniums overgoten. Hetzelfde motief herhaalt zich bij den eigenlijken ingang van het tentoonstellingsterrein, met dit verschil dat deze zuilenrijen niet zoozeer wit als wel vroolijk-groen geschilderd zijn, in dat fijne, leuke groen, dat men aan de Zaan zoo overvloedig vindt aangebracht. Het heele feestterrein is met dergelijke maar dan witte zuilenrijen omgeven, en deze zijn alle afgedekt en met bloemen en lampen versierd: een soort van weidsche pergola's mocht men zeggen. Daaronder en in het open middengedeelte zijn in kringen de smetteloos witte stoelen en tafels gegroepeerd, strak en stijlvol, maar straks door fleurige schilders en schildersgenooten bezet: niet minder trouwens door profanen. En wanneer het weer een handje helpt, is het er een tierig en pleizierig gezelschap, daar in den feestelijk, in het Romeinsch gedoschten tuin, met de kleurige toiletten en de muziek ietwat wereldsch, en toch ook temidden der hooge boomengroepen ietwat buitensch; juist genoeg van het wereldsche en juist genoeg van het buitensche dooreengemengd, om een prettigen indruk te maken. Wij kunnen dan ook niet anders zeggen dan dat het een aardig denkbeeld is van Hamdorf en de schilders om 't in Laren zóó in te richten!

Kyf-Kyf.

